

XVI. ÉVFOLYAM 2016. FEBRUÁR–MÁJUS

ÁRA: 200 FT

AGY·A·LAP

A GARAY JÁNOS GIMNÁZIUM DIÁKJAINAK LAPJA

005255 005 900 0 0000 0000

*A téli vakáció élményei
InterYOU – Nagy Kristóf
Mesterségem a halál*

*Amerikából jöttem...
Az én Pannóniám
Bosnyák viccek*

AGY·A·LAP

A GARAY JÁNOS
GIMNÁZIUM
DIÁKJAINAK LAPJA
2015. FEBRUÁR

FŐSZERKESZTŐ:
PAPP ABIGÉL

**AZ AKTUÁLIS SZÁM
MUNKATÁRSAI:**
CSILLAG ELEANOR
IHOS IRINGÓ
MAJSAI-NÉMETH ZSÓFIA
MÉSZÁROS FERENC

A CÍMLAPON
JAUCH MELINDA
MUNKÁJA

KÉPEK FORRÁSA:
GOOGLE
AGYALAP FOTÓSAI
KOLLER FERENC
FÁBIÁN VIKTOR

SEGÍTŐ TANÁR:
MÉSZÁROS FERENC

EGY SZÁM ÁRA:
200 FT

HONLAPUNK:
www.agyalap.blog.neon.hu

Végzősként az év második fele szédítően gyorsan telik. A bizonyítványt kézhez kapva talán mindenki elcsüggedve konstatálja, hogy néhány tantárgyból érdemes lenne javítani a megfelelő pontok eléréséhez. A szalagtűző bál már le is ment, és a tavaszi szünet pedig hamarosan a nyakunkon van. A kampány és a Garaynapok forgatagában, a süteményektől megrészegülve bódultan pipáljuk be a megfelelő 11.-es osztály nevét, akiknek a jelöltjei majd valóra váltják legáhíttabb vágyainkat is. Ismét fejet hajtunk a márciusi ifjak emléke előtt, elcsendesedünk a forradalom hőseinek adózva figyelmünkkel. Újabb ballagás, és évzáró következik. De még mielőtt kiröppennének végzőseink, és elhangzana az a bizonyos bűvös mondat, hogy: „Az idei tanévet ezennel lezárom!” – pár dolog még hátra van.

Így hát az elkövetkező pár hónapra még hatalmas lendületet, és kitartást kívánunk mind a végzősök, mind az alsóbb évfolyamosok számára. A diákigazgatóknak pedig az Agyalap legújabb számát átnyújtva gratulálunk, és sok sikert kívánunk a munkájukhoz.

a Szerkesztőség!

A téli vakáció élményei

Mint minden évben, a téli szünet idén sem maradhatott ki a naptárból. De vajon hogyan is tölti egy átlagdiák a szeretet ünnepét, és az azt megelőző napokat? Vajon mindenki szeretetre hangolva, bulimentesen, csak bejgli-evéssel elfoglalva tölti el a szünetet, vagy vannak, akik belevetik magukat a bulizásba? Garays társunk beszámolójából megtudhatjátok, ő hogyan is töltötte a szünetet.

Bekövetkezett az, amitől minden tanév elején rettegnek a diákok, hogy az első nyelv-órák vagy magyar-órák egyikén bekövetkezik. Eddig megúsztam, de most utolért végzetem, vagyis Abigél, az Agyalap főszerkesztője. Nem panaszkodom, mert már jó előre szólt – Iringó, szeretném, ha a te témád lenne a következő lapszámban a „Téli vakáció élményei”.

Ezért tervezgettem már jól előre, hogy mindenképpen legyen programom bőven, hiszen az előző évekből kiindulva arról majd biztos nem írhatok, hogy nagy pelyhekben hullott a hó, hiszen a fehér varázslat az idén sem ért el minket karácsony idején. Így hát, ha helyesen szeretném megfogalmazni, az idén is csak vakáció volt a tél az elmaradt.

Tehát, mint már említettem, én már jó előre megterveztem az élményekben gazdag téli szünidőt. Gondoltam biztos nyerő téma lesz majd a szánkózás helyett egy kis korcsolyázás a műjégen a haverokkal, a Vörösmarty téren karácsonyi vásár forgatagában ajándékok keresgélése a „Nagyvárosban”. Otthon a kandalló melege mellett finom karácsonyi illatokkal, és nem utolsósorban étkekkel eltelve a család társaságában sztorizgatni. Nagy buli szilveszter éjszaka a barátokkal, jó hangulatban, az új esztendőt várva. Természetesen azért ne felejtjük el az év vége szenzációját, a STAR WARS 7-et sem, amire már jó előre lefoglaltam a jegyet a Fővárosban. Itt most áradozhatnak, vagy akár egy komoly filmismertetőt is írhatnak, de úgy érzem fölösleges, hiszen a Star Wars-rajongók már akár életüket áldozva is megnézték, nekik újat nem tudok mondani, akit viszont nem érdekelt, azt nem szeretném a cikkem közepén elveszíteni. Mivel a feladat még mindig adott, hisz a cím még mindig: *A téli vakáció élményei*.

Kicsit töprengve úgy döntöttem, a sok élmény ellenére mégis a téli szünet utolsó napja az, amit meg szeretnék veletek osztani. A lényeg, amivel szerintem senkinek nem mondok új dolgot, akár tél van, akár nyár egy rendes garays diák a szünet utolsó estéjén már nem csavarog, nem netezik, hanem mit csinál? Úgy van, időben lefekszik, hiszen másnap iskola, és oda csak kipihenten és frissen lehet belépni.

De képzeld el, hogy minden erőfeszítésed ellenére sem tudsz aludni, mert meg kell ölnöd valakit, mert ha nem végzel az ellenféllel, akkor ő végez veled. Ugye izgalmasnak indul! Amit tudni kell az alanyról, hogy egyfolytában nyomja a saját értelmetlen,

talán betanult szövegét, amiből nem lehet mást érteni – valószínűleg nem tanult beszédtechnikát –, csak a *b* és a *z* betűket.

Most már tudom, ha nem lettem volna példamutató diák, és éjszakába nyúlóan a billentyűzetet vertem volna, nem is vett volna rólam tudomást, mert az ilyen gyerek nem jó célpont számára. De ugye már említettem, hogy nálam mint eminens garays diáknál az iskolakezdést megelőző éjszakán ilyesmiről szó sem lehet. És ha már észrevesz, sima bőrrel biztos nem úszod meg.

Most már gondolom, kíváncsi vagy, kiről van szó, hát Szilveszterről, „Győző Szilveszterről”. Ez ugyan nem 100%, mert nem volt ideje bemutatkozni, de olyan Győző Szilveszter-kinézete volt. És azt csak zárójelben szeretném megjegyezni, hogy az áldozat bárki lehet. Az csak pusztá véletlen, hogy azon az utolsó iskolamentes éjszakán pont engem szemelt ki. Éppen ábrándoztam, még utoljára, iskolai problémák nélkül a téli szünetben (felelés, cetli, dolgozat). Már éppen elaludtam volna, valószínűleg a lélegzésem is lelassult már, kezdtem felvenni az alvás ritmusát, és akkor...

Észrevett, menthetetlenül ott volt! Győző Szilveszter, aki – azt hiszem – abban a pillanatban jött rá, hogy én is ott vagyok, és ekkor már mindketten tudtuk, vagy Ő, vagy Én. Összeszedtem minden bátorságomat, megfogtam azt a könyvet, ami egész téli szünetben az ágyam mellett hevert: Száray M.: Történelem 10. – felcsaptam a vilányt, és kezdődött a harc. Körülbelül negyed óra harc után a győztes én lettem.

Győző Szilveszter, a szúnyogok legkiválóbbika a 2015/2016-os tanév téli vakációjának utolsó éjjelén, olyan 15-20 könyvcsapás után, jobblétre szenderült. Azt azért mindenki megértheti, hogy mégsem hagyhattam, hogy összecsípjen, és minden félórában arra ébredjek, hogy álmomban véresre kaparom a csípésemet. És másnap kialvatlanul lépjem át a gimnázium kapuját a 2016-os év első tanítási napján, holmi Győző

Szilveszter miatt...

Csak most gondolom, végig micsoda téli vakáció volt még akkor is, ha a hónap színetét sem láttuk.

De az iskolakezdés azért csak meghozta a fehér varázslatot, és ha nem is a meleg kandalló mellől, de az első napon, az iskolapadból, kicsit a szünetet is meghosszabbítva ábrándozhattunk.

Ihos Iringó

Az iskolakezdés meghozta a fehér varázslatot

Miből lesz a cserebogár?

ISKOLÁNK EGY TEHETSÉGES DIÁKJA

Iskolánk kezdő rapperével, Nagy Kristóffal beszélgettünk arról, mit is jelent számára a rap. Rövid interjúmban kifaggattam arról, miért kezdett el zenélni, és még sok más érdekes dologról.

■ *Mikor kezdted a rapet, hogyan jött az ötlet?*

Nincs még egy éve sem a dolog, amióta úgy céltudatosabban kezdtem el szövegeket írni. 2-3 éve folyamatosan érek késztetést erre, de akkor még régebben ez nem bontakozott ki, aztán volt egy rövid fellángolás, még 9.-ben, de az végül abbamaradt. Az újabb lökés most nyáron jött, aminek az eredménye a PRG és Kritya lett, utóbbinál mindenképp úgy érzem, hogy most valami meghatározóbb és sokkal komolyabb dologról lesz szó.

■ *Miért pont ez a stílus?*

Ez az a stílus, mely a költészet óta a legtöbb mondanivalóval bír. Hozzám közel egyrészt azért áll, mert tökéletesen egygyé tudok válni a megfogalmazott gondolatokkal és együtt tudok érezni az adott érzésekkel is, amit az Mc-k ki akarnak fejezni. Nyilván, hogy egy produkció hallgatható legyen, azért elsősorban a dallam felelős, de számomra legalább olyan fontos az is, hogy a zeneszöveg egyedi és sokatmondó legyen, ne pedig elcsépelet és sablonos.

■ *Mit szeretnél ezzel kezdeni? Hogyan írsz meg egy-egy szöveget? Hol veszed fel őket?*

Szeretem magam a zene segítségével kifejezni, és érzéseket, gondolatokat közvetíteni az emberek felé, úgy, hogy közben azokat rímek segítségével teszem színesebbé. A rap számomra hobbi marad, amit akkor fogok csak csinálni, ha kedvem van hozzá, és ha jól érzem magam benne. Hogy hogyan írok szövegeket ez nagyon sok mindentől függ, de általában ez változó. Ha ér valamilyen pozitív vagy negatív hatás a külvilágból, ami nagyon megérint, akkor akár még aznap leülve elkészül egy szöveg, de sokszor van arra is példa, hogy akár a suliban vagy otthon eszembe jut valami jó gondolat vagy szófordulat, és azt leírom magamnak, hogy majd a későbbiekben szöveggé formálhassam. Leginkább kész zenére szeretek szöveget írni, olyankor igazán ki tudok bontakozni, persze erre nincs mindig lehetőség. Felvenni Molnár Gergely „Buck” barátomnál szoktam, igazából ő az egyedüli, aki ilyenfelé foglalkozik Szekszárdon. Ő Mc-ként is megfordult már és rendkívül elismert beatmaker is. Sajnos sokszor nehéz egy megfelelő időpontot találni, így ez is közrejátszott abban, hogy mostanában nem jelentem meg senkivel, de azt kijelenthetem, hogy az érettségire való felkészülés mellett folynak háttérmunkálatok a zene terén is.

■ *Miért szereted? Mit tudnál ajánlani a kezdőknek?*

Teljes mértékben amatőrnek érzem magam én is, úgyhogy tanácsot sajnos nem tudok erre adni. Magamon azt érzem, hogy még rengeteget kell fejlődnöm ahhoz, hogy a hangzás és az előadásmód egyensúlyban legyen, és hogy végre én is azt mondhassam egy zenémre, hogy ez igen! A lényeg, hogy érezd a zenédén, hogy ez a sajátod, és nincs még egy ilyen, úgy érzem, megéri egyedinek maradni még akkor is, ha ez miatt sokkal kevesebb megértő füle talál az ember.

■ *Értél már el valamilyen eredményt ezzel?*

A legnagyobb eredményem eddig az, hogy büszke rám a családom, a barátnőm és az, hogy a környezetemben lévő emberek tetszését is sikerült elnyernem azzal, amit csinállok. Nagyon szerencsésnek mondhatom magam, hiszen eddig szinte csak pozitív kritikát kaptam azoktól, akiknek a véleménye számomra meghatározó. Hogy őszinte legyek, ennél többre nem is vágyom, de persze ha sikerül minél több emberrel megismertetnem azt, amit én is szeretek csinálni, annak csak örülni fogok.

■ *Meddig szeretnél eljutni? Ki a példaképed?*

Több olyan előadó is van, akit aktívan hallgatok, a mai napig is, de közülük mindenképp ki szeretném emelni Tkydet, Dayt, a Killakikittet, Mikee Mykanicet és a Beerseewalkot, hiszen ők vannak rám a legnagyobb hatással már évek óta. Külföldről Snak the Ripper az abszolút favorit. Ha őszinte akarok lenni, akkor viszont nincsen példaképem a zenében, hiszen nem szándékozom olyan lenni, mint egy már most befutott és elismert előadó, hiszen akkor elveszteném az egyediségem, és azt a pluszt, amit minden előadó saját magában kell, hogy megtaláljon.

„Tudatosan cselekszem az idegrendszerem szomatikus,
Tűzes vadmacska kell nekem nem pedig egy szobacicus.
Unod az életed, biztos, mert nem dorbézolsz eleget!
Nem igazi férfi az, aki megveti a folyékony kenyeret!
Megállhattam volna, de inkább felvettem a tempót,
Megtaláltam az utam, irányba állítottam a vektort!”

(Kritya-Majális)

Papp Abigél

Így írunk mi

CSUPÁN EGY BÖGRE KAKAO? (NOVELLA)

A szememmel követem a lap utolsó sorát, forgatom, szinte ízlelgetem a szavakat, elképzelem az értelmüket, a szereplők táncot lejtének a fantáziám húrjain. Tekintetem megállapodik az utolsó szón. „Otthon.” Többször is elolvasom, de nem értem. Ez a szó szinte beleforr az elmémbe, beférkőzi magát a gondolataim közé. Az ujjam a lap szélére siklik, a puha ujjbegyem becsúsztatom a következő oldal alá, és lapozok egyet. A könyv sajátos, hívogató illata az orromba tódul, a szemem előtt egy új oldal új sorai állnak katonás rendben. A mondat az új oldalon folytatódik. Olvasom, de már nem értem. Nem gondolkodom a szavak értelmén, a szemem átsiklik a részletek felett, csupán pár kis betűkapcsolat szaggyátott üteme jut el a tudatomig. A képzeletem már egész másról jár.

Látom édesanyámat, ahogy egy derűs, havas karácsonyi reggelen behoz a szobámba egy kis bádogtálcát, hogy a rajta pihenő pöttyös bögre gőzölgő tartalmának finom, csokoládés illatával ébresszen fel. Érzem a puha keze érintését, ahogy végigsimít göndör fürtjeimen, a meleg forrócsokoládé édes, krémes ízét, hallom a saját, gyermeki kacajomat, mikor meglátom a tükörben a kakaó-bajszom, melyet édesanyám kicsivel később gondosan letöröl.

Becsukom a könyvet, és a hirtelen ötlettől vezérelve átsétálok a konyhába. Oda-bent körülvesz a homokszín csempék meleg fénye, mely táncot lejt a hasonló árnyalatú pultokkal s a korai napsugarak fényével. Reggel van, a fény mégis élesen szűrődik át a függönyön. A tűzhelyen lassan fornni kezd a tej, s édes, meleg illata álmos nyugalommal tölt el, mikor a kis lábos feletti gőzbe szimatolok. Az illat lassan belengi az egész konyhát, s én dudorászva a mahagóni szekrényhez lépek. Ahogy kinyitom, megcsap a különféle fűszerek aromájának erősen bódító egyvelege.

Sóhajtvá végigfuttattam tekintetem a számtalan színes zacskócskán, melyek mindegyike egy külön világot rejtett magában foglalva. Megtaláltam, amit kerestem, leemelem a kis dobozt a polcra. A kakaódoboz aljáról, melyen összeölelkezik a sötét por és az aranybarna ezernyi árnyalata, egy hosszú nyelű, hideg ezüst kiskanálra halmozom a mélybarna kakaóhegyet. Oldaláról lepereg egy-egy feketés rög, magával sodorva társait, ők visszakíváncoznak a bádogdoboz aranyszín aljának rejtekébe. A kakaó jellegzetes, finom illata az orromba hatol, az aromától összefut a nyál a számban. Óvatosan a tej fortyogó tengerébe szórom a port, s egy kevés cukrot szítálok az apró, barna hegyre. A kakaósziget megomlik, lassan elmerül a fehér kristályok súlya

alatt, melyek úgy pihennek rajta, akár a frissen szántott, sötét földön az első hajnali dér apró csillámai.

Ahogy megkavarom a zománcos láboskában, a meleg tej habjai ellepik a süllyedő kakaószigetet, olyanok, akár egy barna-fehér szerelmespár, melynek frigyéből csábító illat szökik fel a gőzzel, s ahogy nézem a barna hullámokat, csavarokat, melyeket elnyel a tejfehér tenger – eggyé válnak kavargatás közben, színük egészen új árnyalatokat ölt –, szárnyára vesz az ismerős illat, s régi emlékeket idéz fel bennem.

Édesanyám éppen így kavargatta reggelenként a kakaómat, én pedig a pulton könnyökölve, ámulva, áhítattal néztem őt, s azt kívántam, hogy egyszer olyan legyek, mint ő. Emlékszem selymes, szőke hajára, gyengéd, puha kezeire, a hangjára, melyben szeretet dalolt, s édes, virágos illatára.

A barna kakaó lassan teljesen eggyé válik a most már közel sem fehér, meleg tejjel. A szám sarkába mosoly szökik, mikor csokoládét reszelek a lábosba. Édesanyám is mindig így csinálta. A csokoládé még csábítóbb illatot és krémességet kölcsönöz a kakaómnak. Dúdolva kavargatom tovább a csokoládés finomságot.

Még most is megkísért a gondolat, mennyire boldog lennék, ha így ébresztene édesanyám, akár kisgyermekkoromban. Ha még mindig olyan önfeledt, pajkos álmodozással, őszinte rácsodálkozással tekinthetnék a világra, ha még mindig olyan mesés és varázslatos lenne minden, mint akkor.

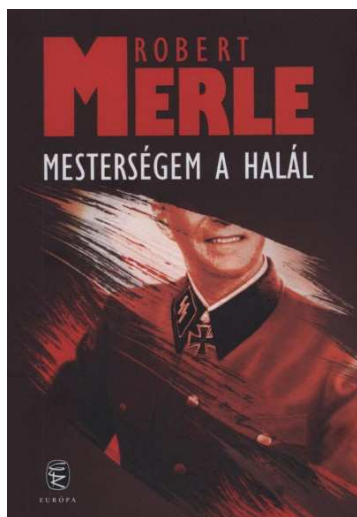
A gőzölgő kakaót egy régi, vastag falú, különösen gömbölyded, fehér pöttyös, piros bögrébe töltöm, majd kopott bádogtálcára helyezem, és úgy egyensúlyozok vele a szobáig. Mikor leülök a süppedős, régi fotelembbe, és belekortyolok a krémes kakaóba, elönt a melegség, s akaratlanul is elmosolyodom. Bár már rég nem vagyok kislány, ezeken a csendes, nyugalomtól és apró csodák illatától terhes, napfényes reggeleken mégis érzem, itt ül mellettem, együtt kortyolgatjuk a szeretetmeleg, édes kakaót, és ha majd újból megjelenik a barna bajusz a szám felett, ő majd mosolyogva letörli, s én újból gyermek lehetek.

Robert Merle – Mesterségem a halál

(Eredeti címen: *La mort est mon métier.*) Merle regénye Rudolf Höß, a könyvből Rudolf Lang, az auschwitzi koncentrációs tábor parancsnokának a fiktív életrajza. A francia író 1952-ben megjelent könyve elsősorban emléket akar állítani az elhunytaknak, és a fajgyűlöletet ítéli el.

A történet 1913-ban kezdődik, egészen a tábornok gyerekkorától bemutatja be a főszereplő gondolkodásmódját, érzelmeit. Az író a nürnbergi dokumentumok alapján írta meg a művet, és egy-két név kivételével semmit sem változtatott. Egyes szám első

személyben meséli el a történetet, aminek hatására az olvasót magával ragadják Lang nézetei, világlépe. A tábornokot apja katolikus papi pályára szánta, és kiskora óta szigorú szabályok irányították minden cselekedetét. Azonban apja halála után megszökik, hogy harcolhasson az első világháborúban. Visszatérve nem találja helyét a társadalomban, nincs, akitől parancsot kapjon, nem látja értelmét életének rendszer és feladatok nélkül. Szereplőnk a náci párt tagja lesz, majd megjárja a börtönt, és végül SA- és SS-tagként fontosabbnál fontosabb megbízatásokat kap, míg nem a második világháború legrettegettebb helyének élére nem kerül. Feladata a tábor hatékonyságának növelése. Lang, a tökéletes katona éjt nappallá téve dolgozik, hogy megteremtse egy olyan haláltábor, amely tökéletesíti a gyilkolás mesterségét, és kielégíti a növekvő népirtás által elvárt igényeket.

Merle írói zsenialitása abban mutatkozik meg, ahogyan szembeállítja Rudolf Langot, a családapát és egyben a csupán parancsot teljesítő katonát. 1946-ban, tárgyalásán, amikor rákérdeztek, hogyan egyezetteti össze a saját gyerekei iránt érzett szeretetét a zsidó gyermekekkel szembeni magatartásával, Lang szenvtelenül megjegyezte, hogy a kettőnek semmi köze nincs egymáshoz. A táborban katona, otthon természetesen máshogyan viselkedik. Lang környezetében, a családjában, mindenki látta, hogy mit művel a tábornok, ő azonban csak a feladatára tudott koncentrálni. Számára az odaszállított emberek nem voltak mások, mint számok. A tábornok egész életében a szabályokat követte, megnyugtatta, hogy parancsot teljesíthet, és a haláltábor megtervezésével élete legnagyobb kihívása, mesterműve jöhetett létre. Természetesen látta ő maga is,

hogy mi folyik a táborban, de nem látott tovább kötelességénél, ami a pusztulás megtestesítőjévé tette.

A könyv vége felé haladva döbben rá az olvasó, hogy mennyire beleélte magát a történetbe. A nürnbergi tárgyaláson, mikor Langot szembeállítják tetteinek súlyával, következményeivel, eszmél rá az ember arra, hogy annyira magával ragadták a történetek, hogy ő is azon gondolkodott, mivel lehetne hatékonyabbá tenni a haláltábor. Lang válaszait olvasva, tudva a gondolkodásmódját, érzelmeit, elgondolkozunk: Hol kellett volna kiszállnia, ellentmondva büszkeségének és parancsának?

Majsai-Németh Zsófia

A bolond horgászik

Elmegy a bolond horgászni a halastóra, ahol egyébként is tilos a horgászat. Mikor már tele van a vödre hallal, indulna haza, de egyszer csak megjelenik a halór egy rendőrrel együtt.

– Itt tilos horgászni! – mondja a halór.

– Meg kell hogy büntessem – teszi hozzá a rendőr.

– De hát ezek az én halaim! – felel nekik a bolond.

– Mi az, hogy az én halaim?

– Úgy hoztam őket otthonról. Mindennap kijövünk ide a halastóra, elengedem őket, hogy egy kicsit úszkáljanak és találkozzanak a többi hallal. Utána szólok nekik, visszaúsznak, és megyünk haza.

– Mit beszél itt hülyeséget?

– Ez nem hülyeség! Nem hiszik? Jöjjenek, megmutatom.

A bolond fogja a vödröt, és a halakat beleönti a vízbe. Már eltelik tíz perc, amikor megszólal a rendőr:

– Na, szóljon nekik, hogy jöjjenek vissza!

– Kinek?

– Hát a halaknak!

– Milyen halaknak?

Amerikából jöttem...

Név: Alina Justine Mendoza

Életkor: 18 év

Hallmark Charter School: 2011–2015

Szekszárdi Garay János Gimnázium: 2015–2016

♦ Miért pont Magyarországot választottad úti célul, és hogy szervezted meg az utat?

– A Rotary Youth Exchange szervezte az utat, és azért döntöttek Magyarország mellett, mivel a főbb választásaim Európán belülre estek, és azt is mondták, hogy a magyar egy igazán nehéz nyelv, én pedig okos vagyok.

♦ Hogy érzed itt magad?

– Imádok itt lenni, nagyon szeretem az országot, olyan zöld, szeretem az ételeket, a nyelvet, egyszerűen imádom.

♦ És mennyire érted a nyelvet?

– Nagyjából megy, általában tudom, miről van szó, nem értek meg mindent, és az órák is elég nehezek így.

♦ És hogy jött a vers, mi ihlette?

– Néha úgy érzem, muszáj leírnom a szavakat, amik a fejemben vannak, ez az inspiráció...

♦ Az út?

– Igen.

♦ És mi a véleményed a suliról, milyen?

– Sokkal nagyobb, mint amihez szoktam, persze... ezért tetszik, nagyon szép.

♦ Olvastam a blogodban, hogy itt az iskolában megtalálhatóak a legnagyobb ellenségeid, a lépcsők. Talán nem volt ennyi a régi iskoládban?

– Nincs sok lépcső az iskolámban, Kaliforniában, szóval nem szoktam hozzá a lépcsőzéshez.

♦ És mit gondolsz a tanárokról? Kedvesek?

– Persze, igen. Az egyik kedvenc itteni tanárom az egyik angoltanár, mindig nagyon kedves, és az angoltanárok úgy általában is szeretik, ha ott vagyok órán.

♦ Mennyire találsz egyszerűnek a tájékozódást a városban úgy, hogy csak angolul tudsz kommunikálni az emberekkel?

– Hát, először elég nehézkes volt, de mostanára kezdek egyre többet megérteni, és így már sokkal könnyebb, hogy tájékozódjak vagy vegyek valamit egy boltban például.

♦ És kedvesnek találod az embereket?

– Persze.

♦ Például ha bemész egy boltba vagy az utcán?

– Mindenki nagyon kedves és megértő, még a korlátozott nyelvi ismereteim ellenére is.

♦ Egyébként egy családnál élsz itt, ugye?

– Igen, egy vendéglátó családnál lakom; két szülő és egy 11 éves kisgyerek.

♦ Róluk mit gondolsz?

– Nagyon szeretem őket, és nagyon szerencsésnek érzem magam, hogy velük lakhatok.

♦ Sikerült már megbarátkozni a magyar ételekkel, ízlenek?

– Imádom őket. A kedvencem a töltött káposzta, de amúgy imádok minden magyar ételt, nagyon finomak.

Flying Away

I was content.

I was bored.

My roots were strong.

My mind was withering.

So I picked up my roots and decided to fly
As far away as I possibly could
Far from everything I've ever known
And now I have stopped life from passing
me by.

Drowning in a sea of words.
They used to be my friends.
Trying desperately to catch
This flighty flock of birds.

- By Alina Mendoza

♦ Tervezel olyasmit a jövőben, hogy például visszajössz meglátogatni minket?

– Nagyon szeretnék, de egyelőre nincs még betervezve, de szeretnék visszajönni meglátogatni a várost, amikor idősebb leszek, vagy valami ilyesmi.

♦ Visszatérve a versre, ez ugye az utadról szól idefelé? Mikor írtad?

– Ezt még az egyik órán írtam nagyjából egy hónapja. És nemrég az egyik angoltanár megkérdezte az osztályt, hogy szokott-e valaki verseket írni, én pedig mondtam, hogy igen, persze, van is egy nálam. Ő pedig felolvasta, és le is fordította az osztálynak. Nagyjából ez a története.

♦ Nagyon köszönöm az interjút, nagyon érdekes volt.

– Szívesen.

Mészáros Ferenc

„Engedd ki a verset a palackból, és életre kel”

Idén március 10-én került megrendezésre Az én Pannóniám vers- és próza-mondó verseny, melyre az előző évekhez hasonlóan ez évben is számos helyről, a megyéből és határon túlról is érkeztek versenyzők. A lelkes újoncok mellett feltűntek tapasztalt öreg rókák is, akik mind-mind azért jöttek a Garay János Gimnázium által 9. alkalommal megrendezett eseményre, hogy tudásukat összemérjék, és új tapasztalatokat, ismereteket szerezhessenek. De vajon hogyan is látják a versenyzők az ilyen megmérettetéseket? Mi teszi a versmondót versmondóvá? Lehetséges, hogy ők is izgulnak a színpadon? Erről kérdeztem őket.

Fotó: Koller Ferenc

♦ *Milyen érzésekkel érkeztl erre a versenyre?*

– Én most először vagyok ezen a versenyen, és kissé izgulok, mivel meg vagyok fázva, de mindig örülök, mert ezek nem versenyek igazából, hanem alkalmak arra, hogy meghallgassák az emberek azt, amit én gondolok és érzek, hiszen ezt szeretném átadni, hogy egy kicsit sikerüljön nekik kapcsolni, és újraértelmezni egy-egy verset.

♦ *Milyen érzés fent állni a színpadon, mi van a fejedben ilyenkor?*

– Mindig nagyon félek, minden egyes fellépésnél, mert mindig más-más dolgot kell átadnom vagy színpadra vinnem. Mindig nézni szoktam a nézőket; ahogy látom, hogy figyelnek rám, és arra, amit mondok, ez egy csodálatos dolog, egy nagyszerű érzés. Csak arra koncentrálok, hogy sikerüljön átadnom nekik, amit érzek, hogy lebontsam a falakat előadó és hallgató között.

♦ *Hogyan szoktál felkészülni egy-egy versenyre?*

– Nálam ez úgy működik, hogy először is a felkészítő tanárommal, Báló Marianna tanárnővel egyeztetek. Ezt követi a legnagyobb procedúra, kiválasztani a megfelelő és hozzám illő verset. Ha ez is megvan, onnantól kezdve már mondhatni egyszerű a dolog: megtanulom a vers szövegét, és mondom, bárhol vagyok, séta közben, utcán, tanulás közben. Nagyjából ennyi a titka.

Fábián Nikoletta, Szekszárd

♦ *Milyen Pécsen tanulni, milyen az ottani élet?*

– Nekem az első benyomásom az volt, mikor beléptem, hogy Alice vagyok Csodaországban. Jó volt látni, hogy ennyiféle diák tanul együtt, mind különbözőek, és még sincs klikkesedés. Hihetetlen volt látni a sokféleséget. Ami a tanulmányokat illeti, ég és föld a két iskola, hiszen más rendszerben tanulunk, de én ezt nagyon szeretem. Vannak szakmai tárgyait, és érettségire felkészítő alaptárgyaink is, hiszen az iskola arra törekszik, hogy mindenki sikeres érettségit tegyen amelle, hogy megfelelő drámaképzésben is részesülnek a diákok.

♦ *Milyen érzés a régi iskolád ellen indulni?*

– Amit erről tudni kell, hogy én a versmondó versenyeket nem tekintem versenyeknek. Ezek inkább összejövetelek, amiken tapasztalatot szerezhethünk és tanulhatunk. Tehát én ezt az alkalmat sem úgy fogom fel, mint egy hadjáratot a volt iskolám ellen.

♦ *Hogyan készülsz fel egy-egy előadásra?*

– Mindig azt mondják, hogy ha egy verset tanulsz, akkor tudnod kell, hogy nemcsak te olvasod a verset, hanem a vers is olvas téged, így sok múlik a helyes műválasztáson. Én úgy gondolom, hogy a versek egyszerű dolgok, mégis ettől szépek, mindenkinek megvan az a vers, ami hozzá illik, és attól különlegesek, hogy ahányszor elolvasod, mindig mást ad. Szoktam például úgy tanulni, hogy lerajzolom azt, amit olvasok, mert ez összekapcsolja a bal-jobb agyféltekét, és így könnyebben megjegyzem.

♦ *Milyen érzések kerülnek benned előtérbe, mikor felállsz a színpadra?*

– Nem szeretem azt, mikor egyedül állok a szobámban, és a semminek mondom a verset, sokkal megnyugtatóbb, mikor látom magam előtt a közönséget, a reakcióikat. Mindig szeretnék valami újat átadni az embereknek, minden előadásnál erre törekszem.

Halász Bence, Pécs

♦ *Milyen érzések vannak benned, mikor felállsz a színpadra?*

– Mielőtt felmennék a színpadra, mindig nagyon szoktam izgulni, de ahogy fent állok, megnyugszok, és már csak a versre koncentrálok. A zsűri reakcióit szoktam még néha figyelni, de természetesen nálam is az adott mű kerül ilyenkor a középpontba.

♦ *Hogyan szoktál felkészülni?*

– Mikor elkezdek tanulni egy verset, akkor először a szöveget sajátítom el, és a hangsúlyozás is már rögtön jön. Természetesen ha van valami nehezebb rész, akkor azt többször átolvasom, kikérem a tanárom segítségét, de általában ráérek arra, hogyan kell mondani egy-egy verset.

Molnár Kinga, Óbecse

Fotó: Koller Ferenc

♦ *Hogyan érzed magad a színpadon, miért kezdtél el verset mondani?*

– Tesóm hatására kezdtem el verselni, és aztán szép lassan beletanultam a dologba. A színpadon állva teljesen kikapcsolok, csak figyelem a csendet, amit csinálók. Jó látni, hogy az emberek meghallgatják, amit mondok, és figyelnek rám.

♦ *Milyen verseket hoztál az alkalomra, és miért?*

– Két verset hoztam, az egyiket már hallottad is, Baka István: Halál-boleróját hoztam. Ezt azért választottam, mert zene az egész, nagyon beteg világa van, és azt Baka gyönyörűen lefesti, nagyon jó a lüktetése, nagyon szeretem ezt a verset. A másik egy slam poetry, már harmadik éve játszom azt, hogy nem verset hozok, hanem slamet, mert ezzel meg lehet venni a közönséget.

Kis Dávid Botond, Balatonboglár

♦ *Hogyan jött, hogy elkezdj slameket írni?*

– Tulajdonképpen egyszer voltam egy írói esten, ahol hallottam slam poetryseket, ahogy verset mondanak, és ők mesélték nekem, hogy van Pécsen is egy havi klub, ahol össze szoktak jönni, és elmondják a saját gondolataikat, érzéseiket. Előtte azt hittem, hogy ez csak Pesten működik, de aztán ellátogattam az egyik ilyen alkalomra, és kedvet kaptam hozzá.

♦ *Milyen érzés volt megnyeri a Ki mit tube-ot?*

– Igazából leírhatatlan, fantasztikus érzés volt. Nagyon sokat köszönhetek a barátaimnak, hiszen az elején ők segítettek, és a tanáraink is támogattak. Jó tudni, hogy az emberek értékelik azt, amit szeretek csinálni, és hogy tetszik nekik.

♦ *Miért kezdtél el verselni, hogyan érzed magad verselés közben?*

– Kiskorom óta verselek én is, és testvérem is, ám ő a sportot választotta. Engem megfogtak a versek, csodálatos dolgok, annyi mindent el lehet velük mondani. Mikor verset mondok, csak a csendre figyelek, hogy át tudjam adni magam a műnek, és átadhassam az érzést a hallgatóságnak, szerintem ez a legfontosabb.

Bánki Benjámin, Pécs
Papp Abigél

Honismereti kalandok

2015. szeptember 1-én elkezdődött a tanév, s mi, a Szekszárdi Garay János Gimnáziumban tanuló diákok izgatottan vártuk az új kalandokat és lehetőségeket. Szeptember első hetében Dr. Gesztesi Enikő, a történelemtanárunk az első honismereti szakkörön bejelentette nekünk, hogy az idei év más lesz, mint a többi, több kaland s több lehetőség várhat ránk. Felhívta a figyelmünket, hogy az iskolánk beadott egy pályázatot, ami lehetőséget biztosít egy tehetségsegítő program létrejöttéhez. Az ezt követő hetekben egy nagy kihívás megvalósításába kezdünk, egy Honismereti komplex tehetséggon-dozó és fejlesztő program valósulhatott meg a tanárnőnk vezetésével. A pályázatot később valóban el is nyertük. (Pályázati azonosító: NTP-KKI-B-15-0019)

A program 2015. szeptember 1. és 2016. május 15. között zajlik az iskolánkban. A programok nyomán előadások és bemutatók segítségével megismerhetjük Tolna megye történetét, már rendezhettünk játékos vetélkedőt, írhattunk cikket, előadhattunk, s hallgathattunk sok okos előadást. De ami a legnagyobb érdeklődést keltette, az mégis csak az utazás volt: két tanulmányi kiránduláson vettünk részt, az első Tolna megye határain kívül történt, a második pedig a megyén belül valósult meg.

Szeptemberben megismerkedtünk iskolánk múltjával, aztán Tolna megye és városunk Szekszárd történetével. Többen közülünk készítettek egy-egy falutörténeti prezentációt is. Én személy szerint imádom az ilyen feladatokat, mert fejleszti az előadásmódot. Ezután a történelem szakos tanáraink segítségével a Kutatók éjszakájára – amit a szekszárdi kisiskolásoknak szerveztünk – egy

játékos iskolai-városi vetélkedőt szerveztünk, előadásokat hallgattunk meg. Mindenki nagyon nagy lendülettel állt neki, és nagyon élvezte a verseny- előkészületeket. E feladatok alkalmával éreztem azt, hogy mi, a honismeretisek egy igazi csapat vagyunk, és nincs előttünk lehetetlen. Bátran merem mondani, hogy ez a vetélkedő csodálatosan sikerült, és bármikor újra átélném. Ezek a helyzetek segítik a szervezőké-

pességünket, illetve egy hirtelen jött „probléma” megoldását. Még szinte véget sem ért ez a program, még a hevében voltunk, amikor jött a következő, amikor is a tanárnő mindenkinek kiosztott egyet a város nevezetességei közül, amit elő kellett adnunk egymásnak. Ám ezt nem úgy kell érteni, hogy egy teremben egy félig összegyűrt papírról felolvasunk egymásnak, és a hátsó padsorokban ülők félig elalszanak rajta... NEM. Ez más. Mi nem ilyenek vagyunk. Amikor megkaptuk ezt a feladatot, érezni lehetett a teremben a versenyszellemet, és azt, ahogyan mindenki csinálni akarja, élvezi a feladatát. A következő hetekben együtt körbejártuk a várost, bemutattuk egymásnak Szekszárd nevezetességeit, melyekről mindenki rengeteg érdekes információt tudhatott meg, és úgy érzem, hogy ideig-óráig kis idegenvezetőkkel is váltunk.

Paks-Dunakömlőd, Lussonium romjai

adást tartott a témában. Ezután ellátogattunk egy kiváló mester, bőrdíszműves (Nepp Dénes) műhelyébe, aki megmutatta hogyan készülnek a különböző lószerszámok. Megjegyezném, nagyon sok türelem és kitartás kell egy ilyen lószerszám elkészítéséhez, viszont az eredmény káprázatos.

Márciusban, amikor is a gimnáziumban minden évben megrendezik a Garaynapokat, iskolánk diáknapjait, egy egykori garaysta, Baltavári Tamás (a Történelmi Animációs Egyesület elnöke) is előadott. Nem meglepő, mi erre a programra jelentkezünk. Az előadás az animáció szerepéről szólt a történelemtanításban. Nagyon magas színvonalú volt, élmény volt hallgatni. Óh, majdnem elfelejtettem, természetesen két nevezetes ünnepünkön (október 23. és március 15.) részt vettünk, és koszorúztunk a Szekszárd városi ünnepen. Március 15-én bebizonyítottuk, hogy minket a rossz idő sem tántorít el semmitől, és elmentünk rendbe tenni és megkoszorúzni Wigand János síremlékét, aki nem más, mint iskolaalapító igazgatónk. És végül részt vehet-

Karácsony előtt sokat beszélünk az ünnepekről, illetve az ünnepi szokásokról. Aztán következett sokunk kedvence, a családfa-kutatás. Felmentünk a Tolna megyei levéltárba, és elkészíthettük szakember segítségével a saját családfánkat. Nagyon izgalmas volt beleásni magunkat, és észre sem vettük, hogy eltelt fél óra... egy óra és még egy. Meghallgattuk a tanárnőnek egy volt tanítványát is, aki néhány éve egy nagyon érdekes elő-

tünk egy gyalogtúrán is, ahol megismertük saját városunkat, és felkerestünk néhány keresztet, kiskápolnát, és csak a legfontosabbakat említettem a programjaink sorából. Voltak még játékos előadások, csoport- és páros munkák, előadások a megye iparáról, mezőgazdasági életéből, a régió nemzetiségi életéből, viseleteiről, de három szerencsés diák részt vehetett az őszi országos honismereti akadémián, sőt meg is jelenhetett az előadásuk.

A tanárnőnek köszönhetjük a két kiegészítő kirándulásunkat is. Az első februárban volt, amikor is ellátogattunk Nagycenkre, ahol megnéztük Széchenyi István kastélyát, és a Széchenyi Mauzóleumnál megkoszorúztuk Széchenyi sírját is. Visszafele úton Pannonhalmát kerestük fel, ahol megnéztük az 1000 éves pannonthalmi bencés apátságot, amely a világörökség része. A második kiránduláson, március végén Tolna megye határain belül rengeteg látnivalót néztünk meg. Végiggondolni is nehéz, merre jártunk, annyi mindent néztünk meg, csak hogy párat említsek: felkerestük Tolna megye néhány faluházát és vidéki múzeumát. Első nap ellátogattunk Öcsénybe, Bátán megnéztük a Fekete Gólya Házat és a szivattyútelepet. Jártunk Bátaszéken, Grábócon, majd Bonyhádon megnéztük a Völgysegi Múzeumot, Závodon a fachwerk-házakat és a római katolikus templomot. Dombóváron megcsodálhattuk a Fekete István Emlékmúzeumot, a Zsidó temetőt, a Kossuth-szoborparkot és a Helytörténeti Gyűjteményt. Másnap meglátogattuk a lélegzetelállító ozorai kastélyt, utána pedig a simontornyai várat. Ezek után a Paksi Városi Múzeum egyik kiállítása következett, majd a györkönyi falumúzeum. És végül, de nem utolsósorban a medinai Helytörténeti Gyűjteményt és az ottani szerb ortodox templomot csodáltuk meg.

Azt kell mondanom, csodás volt ez a programsorozat, sok új élményben volt részem, és sokat tanultam a saját megyémről, mégpedig úgy, hogy közben ezt nem éreztem tanulásnak, inkább szórakozásnak. És azt is el kell mondanom, hogy egy remek csapat kovácsolódott össze ebben az évben. Mindezt szeretném megköszönni Dr. Gesztesi Enikő tanárnőnknek, ugyanis az ő kitartó és odaadó munkája nélkül ezeknek a csodáknak nem lehettünk volna részesei.

Ihos Iringó

EMBERI ERŐFORRÁSOK
MINISZTERIUMA

A program az Emberi Erőforrások Minisztériuma támogatásával, az Emberi Erőforrás Támogatáskezelő lebonyolításában, a Nemzeti Tehetség Program keretében valósulhatott meg.

EMBERI ERŐFORRÁS
TÁMOGATÁSKEZELŐ

Nemzeti
Tehetség Program

Bosnyák viccek

Ki ne hallott volna már a skót viccekről? Mindenki tudja, hogy a skótok takarékoságát túlozzák el bennük, vagy a székelty viccekről, amelyekben az erdélyi magyarok szófukarsága és vakmerősége a nevetség tárgya. Na de milyenek a bosnyákok? A viccek tanúsága szerint egy kicsit értetlenek, nyersekek és szókimondóak.

A válogatás a Facebook „Vicevi” oldaláról való; igyekeztem olyanokat közölni, amelyek csak a bosnyákokra jellemzőek. Tehát nem az ismert nemzetközi viccek, amelyek minden nép humorában megtalálhatók.

Haso és Mujo (a két bosnyák haver*) találkozik.

– Mi van, Mujo, miért nem mentél Angliába, hiszen megkaptad a vízumot?

+ Inkább nem megyek, ott egye meg a rosseb!

– De hát miért?

+ Mert ott bal oldalon közlekednek.

– Na és?

+ Kipróbáltam Szarajevótól Tuzláig. Annyian jöttek szembe, hogy csak úgy kapkodtam a fejem!

* Haso és Mujo két együgyű cimborá, a bosnyák viccek kedvelt szereplői.

Mujo, a bosnyák, szomorúan ül a presszóban, előtte egy sör. Jön a barátja, Haso, meglátja a sört, és megissza. Mujo erre sírva fakad. Mire Haso így szól:

– Mi bajod van, Mujo, mit nyafogsz egy sör miatt?

+ Rohadt peches nap ez, ma nekem semmi nem sikerül!

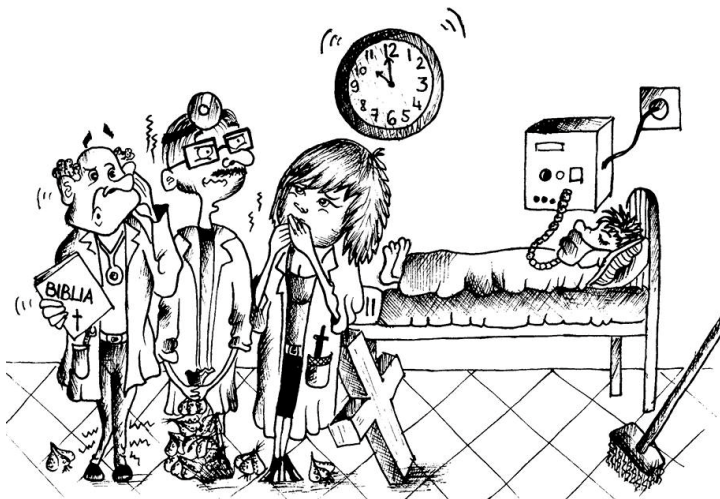
– Mesélj, mi volt?

+ Reggel megyek haza, a feleségem, Fata, egy másik férfival van az ágyban. Délben telefonálnak a munkahelyemről, hogy ki vagyok rúgva. Fata lelépett azzal a férfival, és az összes pénz leemelte a számlámról, úgyhogy most itt vagyok egy fillér nélkül. Úgy döntöttem, hogy öngyilkos leszek. Fel akartam akasztani magam, de a kötél elszakadt. Főbe akartam lőni magam, de a pisztolyban nem volt golyó. Lefeküdtem a sínekre, de a vonat nem jött, mert elakadt a hóban. Az utolsó megmaradt pénzből mérget vettem, beleszórtam ebbe a sörbe, erre jössz te, és megiszod!

A szarajevói kórház intenzív osztályán a betegek mindig ugyanabban az ágyban halnak meg, mégpedig vasárnap 11 órakor, függetlenül az állapotuktól. Az orvosok nagyon aggódnak a dolog miatt, de sehogy nem tudnak rájönni, hogy mi az oka az elhalálozásoknak. Néhányan már arra gondolnak, hogy valami természetfeletti jelenségről van szó.

Egyik nap elhatározzák, hogy munkacsoportot alakítanak, amelyiknek az lesz a feladata, hogy megoldja a rejtélyt. A következő vasárnap 11 óra előtt néhány perccel összegyűlnek annál a bizonyos ágynál, nővérek és orvosok az orvostudomány minden területéről. Egyesek hoznak magukkal fából készült feszületet, mások bibliát vagy fokhagymát, hogy így védekezzenek a gonosz ellen. Amikor végre 11-et üt az óra, bejön a kórterembe a takarítónő, aki vasárnap van műszakban. Kihúzza a konnektorból a lélegeztetőgépet, és bedugja helyette a porszívót.

Bevezetnek egy új nyugdíjtörvényt, hogy akinek nyolc gyereke van, elmehet nyugdíjba, az életkor nem számít. Mújonak hét gyereke van, meg egy házasságon kívüli. Így szól a feleségéhez, Fatához:

– Asszony, beismerem, hogy nyolc gyerekem van. Elmegyek érte, és mehetünk nyugdíjba.

Késő este jön vissza Mujo a házasságon kívüli gyerekével, de a ház üres. Kérdezi a feleségét:

– Asszony, hol vannak a gyerekek?

– Mindegyik elment az apjához. Nem csak te hallottál ám az új nyugdíjtörvényről!